

Arrest

nr. 87 919 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan, Republiek Armenië.

U kreeg problemen omwille van uw schoonvader. Die was jarenlang werkzaam bij het parketgeneraal van de Republiek Armenië als hoofdonderzoeker. In die hoedanigheid was hij betrokken bij een gerechtelijk onderzoek in 1995 tegen de politieke partij Dashnak, meer bepaald een onderzoek of er een verband was tussen een aantal moorden en deze partij. Uiteindelijk werden meerdere mensen van deze partij en van een organisatie ‘Dro’ gearresteerd. Enkele jaren later werden meerdere personen in deze zaken veroordeeld.

Desalniettemin kwam in 2002 de partij Dashnak in de regering en partijleider V. H. (...) – indertijd ook veroordeeld in bovengenoemde zaak – werd ondervoorzitter van het Armeens parlement.

Sedertdien werd uw schoonvader onder druk gezet om met pensioen te gaan.

In 2004 werd hem een lagere functie toegewezen. In 2005 werd hij gedwongen pensioen te nemen. In februari 2005 verliet hij met zijn gezin Armenië. Hij had u toevertrouwd dat hij noodgedwongen het land diende te verlaten omdat hij regelmatig bedreigd en lastiggevallen was. Hij waarschuwde u ook zelf voorzichtig te zijn. Als student was u immers indertijd betrokken geweest bij het onderzoek tegen Dashnak en Dro.

In februari 2005 eiste S. D. (...), de burgemeester van Vanadzor, dat u uw twee cafés zou sluiten.

U zag hiertoe geen aanvaardbare verklaring en vroeg een bevriend procureur om navraag te doen. Die meldde u korte tijd later dat de burgemeester op bevel van hogerhand handelde en dat dit alles te maken had met uw schoonvader.

U ging ervan uit dat Dashnak op wraak uit was tegen elkeen die indertijd bij het gerechtelijk onderzoek betrokken was. Sedert het vertrek van uw schoonvader richtte men zich tegen u.

Op 8 maart 2005 kwamen vier politieagenten in burger een van uw café's binnen tijdens een privéfeestje met als uitleg dat ze een verdacht persoon zochten. Ze beledigden uw werknemers en duwden u om tegen een tafel. Toen uw werknemers u wilden verdedigen, werden ze opgepakt. De volgende ochtend meldde de chef van de gerechtelijke onderzoeksafdeling van Vanadzor, die ook aanwezig was bij de inval in uw café, u dat het gebeurde een waarschuwing was en dat u Vanadzor diende te verlaten. Daarna werden uw werknemers vrijgelaten nadat ze een administratieve boete kregen opgelegd.

U liet na klacht in te dienen omdat u hoopte op betere contacten met de lokale politie.

Op 30 maart 2005 vroeg u een schriftelijke toelating om uw café's ook na middernacht te kunnen open houden. Die toelating werd tot twee maal toe geweigerd door de burgemeester, de laatste maal op 14 april 2005. U vroeg een contactpersoon bij het stadsbestuur om uitleg en deze verklaarde u dat de burgemeester handelde op bevel van hogerhand.

U diende klacht in bij de rechtbank.

Op 8 juli 2005 vonniste de rechtbank dat de burgemeester uw rechten als ondernemer had geschonden.

Op 9 juli 2005 drongen dezelfde agenten als vorige keer hetzelfde café van u binnen. Zij namen u kwalijk dat u nog steeds niet op hun eisen was ingegaan. Uw werknemers werden geslagen. U zelf en een medewerker werden meegenomen naar het politiekantoor. U zelf werd de hele nacht in hechtenis gehouden. U werd geslagen, uitgescholden en geïntimideerd.

Na tussenkomst van uw bevriende procureur werd u de volgende ochtend vrijgelaten. U vroeg uw schoonvader om raad. Deze raadde u aan uw cafés op te geven en te verhuizen.

U verhuisde daarop uw gezin naar Yerevan en maakte aanstalten om uw cafés en andere economische activiteiten in Vanadzor te verkopen. U contacteerde het bestuur van Armeconombank, de bank waarvoor u werkte, en verkreeg dat u zou werken in een filiaal in Spitak.

Nog voor uw verhuis vielen zes onbekende mannen uw tweede nog niet verkochte café binnen. Ze waren dronken, maakten ruzie met uw personeel en vernielden spullen. Er ontstond een gevecht waarna de mannen op de vlucht sloegen. Daarop kwamen politiewagens toegereden. U gaat ervan uit dat dit alles opgezet spel was. U zelf, een dienstster en een vriend werden meegevoerd naar de provinciale politiedienst. U werd van elkaar gescheiden en u werd naar het bureau van het directiehoofd gebracht. Hij schold u uit en verweet u dat u niet wilde begrijpen wat er van u verwacht werd. U werd vierentwintig uur in hechtenis gehouden. U werd bedreigd dat er u erger zou overkomen als u niet zou vertrekken uit Vanadzor. Voorts bleek dat de dronken mannen van de vorige avond verklaringen hadden afgelegd als zou u een van hen zwaar verwond hebben met een fles.

Begin september 2005 had u al uw bezittingen in Vanadzor verkocht en trok u naar een huurwoning in Spitak.

U ondernam daarna pogingen om in contact te treden met partijleider V. H. (...) in een poging om een verzoening te verkrijgen. U slaagde er niet in hem te contacteren.

Van uw echtgenote in Yerevan vernam u intussen dat zij voortdurend gebeld werd en dat er naar u werd gevraagd.

In december 2005 werd u over het hoofd gezien toen er uitnodigingen werden verstuurd voor een examen ter hernieuwing van uw getuigschrift voor bancaire activiteiten. U vroeg bankdirecteur O. (...) om uitleg. Deze meldde u dat er problemen waren, dat er namelijk geen vrije plaatsen beschikbaar waren. U had de indruk dat hij u niet alles vertelde. Hij meldde u dat u beter Armeconombank zou verlaten.

In maart 2006 nam u ontslag uit de bank. Daarop verhuisde u naar Yerevan.

In april 2005 ontmoette u bankdirecteur O. (...) en hij vertelde u wat hij wist, namelijk dat K. S. (...), de grootste aandeelhouder van de bank, door V. H. (...) was verzocht om voor u problemen te creëren zodat u niet langer zou kunnen functioneren in de bank. Om die reden was u ook niet uitgenodigd voor het hierboven genoemd examen. Daarop nam u contact op met de dooppeter van uw zoon, die tevens gehuwd was met de zus van de hierboven genoemde K. S. (...). U verzocht hem voor u te bemiddelen bij K. S. (...). Een maand later werd bankdirecteur O. (...) ontslagen, naar u vermoedt omdat hij u informatie had verschaft.

Intussen werd er op uw adres in Yerevan dag en nacht gebeld en vroegen onbekenden naar u. Als u zelf de telefoon opnam, werd er niets gezegd en ingelegd.

Eind september 2006 werd u 's morgens thuis opgepakt door een eenheid van de zesde directie voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad. U werd op de zesde directie verhoord als zou u betrokken zijn bij een moord, waarvan de moeder van een klasgenote van uw vrouw werd beschuldigd. U werd tijdens de verhoren enkele malen geslagen. Uw paspoort werd ingehouden en u diende een uitreisverbod te ondertekenen. U werd na een dag vrijgelaten maar diende zich de volgende dag opnieuw te melden. De volgende dag werd u opnieuw ontvangen door de hoofdresearcher bij de politie van de dienst prioritaire zaken. Hij meldde u dat hij uw schoonvader goed had gekend en intussen ook al door hem was gecontacteerd in verband met uw arrestatie. Hij gaf toe dat hij opdracht had gekregen u koste wat het kost veroordeeld te krijgen als medeplichtige in deze moordzaak. Hij zei dat u werd gevisieerd omdat uw schoonvader het land was ontvlucht. Deze researcher heeft u nog een aantal keren opgeroepen en u ook geconfronteerd met de slachtoffers in de moordzaak, die duidelijk aangaven u niet te kennen. Deze hoofdresearcher meldde u dat dit een van de laatste zaken was voor zijn pensioen en deed er alles aan bewijzen van uw onschuld te verzamelen.

Op 27 oktober 2006 kreeg u officieel bericht dat u onschuldig was in de genoemde moordzaak. U eiste daarop ook een bewijs van uw opsluiting, maar een medewerker van de zesde directie dreigde daarop dat u opnieuw zou worden opgesloten als u zou blijven aandringen. De genoemde hoofdresearcher waarschuwde u wel dat uw tegenstanders spoedig een nieuwe zaak tegen u zouden fabriceren en die zaak dan aan een jonge researcher zouden toevertrouwen. Hij raadde u aan het land te verlaten. Sedert u onschuldig verklaard was in de genoemde moordzaak herbegonnen de anonieme telefoonoproepen bij u thuis. Bovendien werden regelmatig onbekende wagens in uw buurt opgemerkt. In december 2006 stonden er onbekende mannen aan uw voordeur die op brutale wijze aan uw echtgenote vroeg waar haar vader was. U maakte zich op hen kwaad en er ontstond een ruzie. Er werd geduwd en enkele spullen in uw woning werden stukgemaakt. Toen uw echtgenote aanstalten maakte om te telefoneren, gingen de mannen weg.

Op 20 december 2006 trok u met uw gezin naar het buitenverblijf van een vriendin.

Op 20 januari 2007 verliet u met uw gezin Armenië.

Om reden van geldgebrek diende u uw gezin in Moskou, waar ook uw schoonvader verblijft, achter te laten.

Op 30 januari 2007 vroeg u de status van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw gezin verbleef een tijdlang in Minsk, Belarus, bij een kennis. Later zijn zij naar Rusland teruggekeerd.

U slaagde er tot nog toe niet in om uw gezin naar België te laten overkomen om financiële redenen en omdat uw gezin er niet in slaagt Schengenvisa te bekomen voor een reis naar België.

Ook heeft u vernomen dat het appartement van uw schoonvader in Armenië is geplunderd.

In Armenië worden er nog steeds convocaties van rechtbanken, het parket en de belastingdienst voor u afgeleverd. Verder eisen belastinginstanties geld van u aangaande de bedrijven die u vroeger had. Zo heeft uw vader intussen zijn appartement moeten verkopen om uw schulden te kunnen aflossen.

Intussen vreest u ook problemen omdat u verre familie bent van de familie S. (...). Zo is de peter van uw zoon Emil de schoonbroer van de gebroeders S. (...). Verder is de bank waarvoor u jarenlang een lokale kaderfunctie heeft bekleed, Armeconombank, eigendom van de familie S. (...). U wijst erop dat de gebroeders S. (...) ter gelegenheid van de presidentsverkiezingen van februari 2008 de kant hebben gekozen van de oppositiekandidaat, dat hun bank Armeconombank aanzien wordt als sponsor van de oppositie en dat zij met name ervan beschuldigd worden een rol te hebben gespeeld bij de politieke protesten die gevolgd zijn op de verkiezingsoverwinning van de regeringskandidaat Sa. (...), en die geculmineerd zijn in de bloedige onlusten van 1 maart 2008.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een rijbewijs, een militair boekje, een huwelijksakte, de geboorteaktes van uw twee zonen, een diploma, een getuigschrift van vrije ondernemer, een getuigschrift van bancaire activiteiten, een betalingsbewijs van een gerechtelijke procedure, aanvraag tot toelating van een laatavondopening van een café, twee weigeringen van deze toelating, een klacht bij een rechtbank m.b.t. deze weigering, gerechtelijk vonnis m.b.t. deze klacht. Op 7 december 2011 legde u bijkomend een Armeens internationaal paspoort neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er werden vaststellingen gedaan die ertoe leiden te oordelen dat u er niet in slaagt de door u verklaarde asielvrees aannemelijk te maken.

Alvast werd vastgesteld dat u over het motief van de door u geleden vervolgingen als ook over de identiteit van de uiteindelijke opdrachtgevers achter de door u verklaarde vervolgingen manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Aanvankelijk verklaarde u bij herhaling (DVZ gehoorverslag, vraag 41, p. 11-18 ; CGVS dd. 02.04.2007 (I), p. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15) dat al uw problemen – de pogingen om uw economische activiteiten (uw café's en andere zaken in Vanadzor, uw lokale kaderfunctie bij Armeconombank) onmogelijk te maken; de pogingen door de politie van Vanadzor en later Yerevan om u een gefabriceerde strafrechtelijke vervolging aan te smeren, intimidatie en anonieme dreig telefoons voor uw familie en u zelf – het gevolg waren van uw familiale verbondenheid met uw schoonvader, die indertijd, in de jaren negentig van de vorige eeuw, aan het hoofd stond van het team dat het strafonderzoek voerde tegen de politieke partij Dashnak en tegen een geheime organisatie Dro die verantwoordelijk zou zijn geweest voor een aantal politieke moorden begin jaren negentig (DVZ, vraag 41, p. 12-13, 16; CGVS I, p. 7).

Alle problemen die uw schoonvader had, en die uiteindelijk hebben geleid tot zijn vlucht uit Armenië, vloeiden luidens uw toenmalige verklaringen voort uit het door hem gevoerde strafonderzoek tegen Dashnak en Dro. Uw schoonvader zou ook een persoonlijk conflict hebben met V. H. (...), partijleider van Dashnak.

De problemen voor u zouden zijn begonnen nadat – en omdat – uw schoonvader door zijn vlucht uit Armenië onbereikbaar was geworden voor zijn vervolgers (CGVS I, p. 5).

Van een bevriend procureur had u immers vernomen dat de personen die u vervolgden uw schoonvader via u wilden treffen of uw schoonvader zelfs weten op te sporen via een vervolging van u.

Meer bepaald verklaarde deze procureur met betrekking tot de burgemeester van Vanadzor, die u onder druk zette om uw café's in Vanadzor te sluiten en te vertrekken, dat deze handelde in opdracht van hogerhand, en dat deze problemen te maken hadden met uw schoonvader. Hij zou u hierbij verduidelijkt hebben dat met name D. L. (...), op dat moment Minister van Landbouw voor de partij Dashnak, en zelf afkomstig uit Vanadzor, persoonlijk aan de burgemeester van Vanadzor opdracht gegeven had om u uit Vanadzor weg te jagen (DVZ, vraag 41, p. 12-13; CGVS I, p. 9).

Op de vraag wie u vreest antwoordde u indertijd ook expliciet dat u de vervolgers van uw schoonvader vreest (CGVS I p. 5).

In het tweede asielgehoor door het Commissariaat-generaal, op datum van 7 december 2011 verklaarde u echter ineens dat de burgemeester van Vanadzor u viseerde deels omdat hij u zag als een zakelijk concurrent, en verder omdat hij u kwalijk nam dat u bij lokale verkiezingen in 2004 of 2005 een tegenkandidaat voor de burgemeesterspositie had gesteund (CGVS07.12.2011 (II), p. 9).

U noemde dit gegeven het hoofdmotief van uw vijandschap met de burgemeester van Vanadzor. Deze invulling van de feiten staat in schril contrast met uw eerdere verklaringen ter zake.

U werd ermee geconfronteerd dat u oorspronkelijk een geheel ander vervolgingsmotief aanhaalde (CGVS II, p. 9).

Hierop repliceerde u dat de burgemeester u indertijd vervolgde ofwel omwille van uw zakelijke belangen, die hij als een bedreiging zag, ofwel omwille van uw steun aan een concurrerende kandidaat-burgemeester in 2004 of 2005. Andere vervolgingsmotieven kon u zich niet meer herinneren.

Daarop vroeg u welke dan het vervolgingsmotief was dat u bij uw eerdere asielgehoren in hoofde van de burgemeester van Vanadzor had aangehaald.

Slechts nadat u ermee geconfronteerd werd dat u oorspronkelijk de door u geleden vervolging in verband bracht met het door uw schoonvader gevoerde onderzoek tegen Dashnak paste u uw verklaringen aan en stelde u dat al uw problemen hun oorsprong vinden in de problemen van uw schoonvader (CGVS II, p. 10).

Dergelijke tegenstrijdigheid van uw verklaringen aangaande iets dat dusdanig essentieel is als het motief van de vervolging in uw hoofde, kan op geen enkele manier geloofwaardig worden genoemd. U had er trouwens ook geen verklaring voor waarom u bij eerdere gehoren geen enkele melding heeft gemaakt van uw steun aan een tegenkandidaat voor de burgemeesterpositie als vervolgingsmotief (CGVS II, p. 12).

Toen u met dit gegeven werd geconfronteerd haalde u aan dat u er in voorgaande gehoren niet aan gedacht had dit gegeven te vermelden, en dat het voorgaande gehoor ook kort geduurd had.

Deze redenering kan echter niet worden gevolgd.

Dergelijk politiek vervolgingsmotief kan bezwaarlijk onbelangrijk worden genoemd, alvast niet iets dat men zou vergeten te vermelden.

Daarbij komt dat de voorgaande gehoren (CGVS dd. 02.04.2007, en DVZ dd. 27.02.2007) respectievelijk 3.20 uur en 10 uur hebben geduurd, dat u in geen van beide gehoren enige melding heeft gemaakt van enige vervolging omwille van uw steun aan een politieke concurrent van de burgemeester van Vanadzor, en dat het bijgevolg ongeloofwaardig te noemen is dat u niet eerder dan op 7 december 2011 melding zou maken van zulk vervolgingsmotief.

De vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het motief en de opdrachtgever van de door u verklaarde vervolgingsproblemen is dan ook manifest te noemen.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aangaande het motief van de vervolging van uw persoon wordt gevonden in de vaststelling dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de problemen die uw schoonvader zou hebben gehad met Dashnak.

U maakte er weliswaar melding van dat het gezin van uw schoonvader in 2003 een keer bescherming door speciale eenheden had gekregen nadat een van de in de zaak tegen Dashnak en Dro veroordeelde personen uit een rechtbank was weten te ontsnappen. Verder maakte u er melding van dat in 2003 of 2004 de personenwagen met daarin de oudste zoon van uw schoonvader, een keer was aangereden door een vrachtwagen, een gegeven waarin u kwaad opzet vermoedt (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 10).

U verklaarde dat uw schoonvader ook verdere problemen heeft gehad omwille van zijn betrokkenheid bij het strafonderzoek tegen Dashnak. U heeft er echter geen idee van welke verdere problemen dit dan zouden zijn.

Uw schoonvader zou ook problemen hebben met de huidige president van Armenië, Serzh Sarkissyan, maar ook over deze problemen heeft u geen enkele informatie (CGVS II, p. 7).

Verder meent u er weet van te hebben dat ook toenmalige medewerkers van uw schoonvader problemen hebben gehad omwille van hun betrokkenheid bij het strafonderzoek tegen Dashnak. U heeft er echter geen idee van welke problemen zij hebben gehad behalve het feit dat ze ontslagen zouden zijn uit hun functie (CGVS II, p. 12).

Voor zover het oorspronkelijk door u aangehaald vervolgingsmotief geloofwaardig zou zijn, quod non, is het ongeloofwaardig te noemen dat u dusdanig weinig informatie heeft over problemen voor uw schoonvader en andere betrokkenen bij bovenvermeld strafonderzoek.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande het motief van de vervolging in uw hoofde zijn zwaarwichtig.

Niet alleen doen zij afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, maar de vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over het motief van de vervolging, en over de identiteit en invloed van de personen die deze vervolging zouden hebben geïnitieerd, laat niet langer een adequate inschatting naar gegrondheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen toe.

Illustratief voor dit probleem is uw eigen verklaring in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoor DVZ, vraag 41) dat u zichzelf op een bepaald ogenblik afvroeg of uw problemen zich beperkten tot Vanadzor, waar u in conflict lag met de burgemeester, dan wel of uw problemen omwille van uw schoonvader u overal in Armenië zouden achtervolgen.

Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt voor uw verklaringen aangaande uw kansen op bescherming in Armenië.

Immers beweerde u in uw aanvankelijke asielverklaringen dat een klacht van u, of enige andere poging om bescherming te vinden door de Armeense autoriteiten, geen schijn van kans had precies omdat uw tegenstanders zo machtig waren, namelijk zetelden in het Armeense parlement en aan het hoofd stonden van een toenmalige regeringspartij, Dashnak. U wees meermaals op het bestaan van invloedrijke connecties voor u zelf, vooral via uw schoonvader, (onder andere leden van de toenmalige gemeenteraad van Vanadzor, een provincieprocureur, een voormalig Minister van Productie en Handel, K. S. (...), toen parlamentslid en hoofdaandeelhouder van Armeconombank, een hoofdresearcher van de politiedienst voor prioritaire zaken in Yerevan) maar dat deze connecties niettemin niet konden opwegen tegen zulke machtige tegenstanders als V. H. (...) en zijn netwerk.

Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u verklaarde vervolgingsmotief en van uw verklaringen aangaande de identiteit van de actoren van vervolging kan niet langer een adequate inschatting worden gemaakt van uw kansen op bescherming in Armenië, en met name in hoeverre de door u verklaarde connecties een positief effect zouden kunnen hebben op uw toegang tot rechtsbescherming.

In dit kader is het van belang erop te wijzen dat uit uw asielverklaringen en door een groot deel van de door u neergelegde bewijselementen blijkt dat u er alvast één maal in bent geslaagd om rechtsbescherming te realiseren: inzake het geschil dat u had met de burgemeester van Vanadzor aangaande de laatavondopening van uw café's heeft u een rechtszaak aangespannen tegen de burgemeester en een beslissing van de gemeenteraad, en u heeft dit rechtsgeding gewonnen.

Daarbij komt dat ook andere vaststellingen werden gedaan die niet toelaten enige aannemelijke vervolgingsvrees in uw hoofde vast te stellen.

Zo toont u zich bijzonder weinig geïnformeerd over de huidige stand van uw problemen in de republiek Armenië.

U maakte er gewag van dat er meerdere convocaties door het gerecht, door het parket en door de belastingdienst op uw thuisadres werden achtergelaten. Deze convocaties zouden te maken hebben met financiële schulden in uw hoofde.

Verdere concrete informatie hierover heeft u echter niet. U stelt dat deze schulden te maken hebben met de huur en belastingen voor uw bedrijven in Vanadzor die u indertijd heeft verkocht. U stelt dat 'ze' deze schulden kunstmatig hebben opgedreven (CGVS II, p. 6).

Op verdere bevraging aangaande de aard, omvang en herkomst van deze schulden bleef u echter het antwoord schuldig. U weet niet hoeveel schulden u momenteel heeft. U weet niet waar de u toegeschreven schulden vandaan komen. U weet ook niet hoe uw vervolgers erin zijn geslaagd om uw schulden kunstmatig op te drijven. U verklaarde zich zulks niet meer te herinneren. U stelde zelfs dat het u ook niet interesseerde (CGVS II, p. 5-6).

Dergelijke uitleg kan niet aannemelijk worden genoemd.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nog via verschillende kanalen direct of indirect in contact staat met het thuisfront. U heeft immers telefonisch contact met uw gezin in Moskou, dat van uw burens in Armenië informatie verkrijgt.

Verder heeft u ook contact met uw vader in Armenië zelf. Deze zou u zelfs hebben gemeld dat hij zijn appartement heeft moeten verkopen om aan een deel van uw schulden tegemoet te kunnen komen. Wat deze verwijzing naar schulden betreft, dient er trouwens op te worden gewezen dat u nooit eerder van schulden heeft gesproken.

Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u geen financiële problemen had in Armenië en in het eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u zelfs dat u hoopte uw gezin naar België te kunnen overbrengen zodra personen in Armenië die aan u geld verschuldigd waren, hun schulden bij u hadden afgelost (CGVS I, p. 12).

U verklaarde verder ook dat uw ouders een aantal keren telefonische oproepen hadden gekregen, dat tijdens die oproepen naar u werd gevraagd en dat er werd gedreigd dat ze u wel zouden te pakken krijgen en u iets zouden aandoen.

U verklaart zich echter niet meer precies te herinneren van wie deze telefonische oproepen uitgingen, weet bijvoorbeeld niet of het hier vertegenwoordigers van de autoriteiten betreft dan wel privé-personen (CGVS II, p. 8).

Ook meent u dat de burgemeester van Vanadzor mondeling nog eens zou hebben verklaard dat hij niets vergeten is met betrekking tot u (CGVS II, p. 6). U heeft echter geen weet van concrete initiatieven door de burgemeester ten nadele van u.

Verder weet u niet of u officieel wordt gezocht in Armenië (CGVS II, p. 5).

Dat u gezien deze omstandigheden niet in staat bent om meer informatie te bieden aangaande de huidige stand van uw asielproblemen dient dan ook onaannemelijk te worden genoemd.

Verder werd vastgesteld dat u onaannemelijk weinig initiatief aan de dag heeft gelegd om voor uw asielmotieven actueel relevant bewijs te bekomen.

U verklaarde dat de burens van uw voormalige verblijfplaats in Armenië van uw familie een volmacht heeft gekregen om briefwisseling die voor u bestemd is, te openen en te communiceren aan uw gezin dat momenteel in Moskou verblijft (CGVS II, p. 5).

U heeft vernomen dat er zulke briefwisseling is. Waar die briefwisseling zich bevindt of welke de concrete inhoud van deze briefwisseling is, weet u echter niet (CGVS II, p. 5).

In het algemeen verklaart u er geen zicht op te hebben welke bewijsstukken er momenteel in Armenië voorhanden zijn die de door u verklaarde vervolgingsproblemen zouden kunnen staven (CGVS II, p. 16).

Er moet worden opgemerkt dat het aan de asielzoeker is om geregeld pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en om er bewijzen van voor te leggen, of tenmiste aan te tonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Het gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten en in de mogelijkheid om stavingstukken te bekomen, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

Tenslotte haalde u ook een nieuw element aan in het kader van uw asielaanvraag.

U wees erop dat u verwant bent met de familie S. (...). Zo is de peter van uw zoon Emil de schoonbroer van de gebroeders S. (...). Verder is de bank waarvoor u jarenlang een lokale kaderfunctie heeft bekleed, Armeconombank, eigendom van de familie S. (...). U wijst erop dat de gebroeders S. (...) ter gelegenheid van de presidentsverkiezingen van februari 2008 de kant hebben gekozen van de oppositiekandidaat, dat hun bank Armeconombank aanzien wordt als sponsor van de oppositie en dat zij met name een rol zouden hebben gespeeld bij de politieke protesten die gevolgd zijn op de verkiezingsoverwinning van de regeringskandidaat Sa. (...), en die geculmineerd zijn in de bloedige onlusten van 1 maart 2008.

U slaagt er echter hoegenaamd niet in dit asielmotief aannemelijk te maken.

Zo blijkt u alvast geen concrete aanwijzingen te hebben dat u omwille van uw verre verwantschap met de familie S. (...) vervolging te vrezen heeft in Armenië.

Zo heeft niemand van degenen die luidens uw verklaringen navraag hebben gedaan naar u ooit een toespeling gemaakt op de verre familieband met de S. (...)’s als vervolgingsmotief in uw hoofde (CGVS II, p. 5).

U wijst er daarbij zelf op dat u in de periode van de presidentsverkiezingen en de daarop volgende onlusten en arrestaties, meer bepaald februari-maart 2008, helemaal niet in Armenië aanwezig was, en hier bijgevolg ook niet mee kon worden geassocieerd.

U vreest niettemin vervolging louter en alleen omwille van uw familieband met de S. (...)’s (CGVS II, p. 5). Welnu, gezien u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat u ooit zou worden gevisieerd omwille van die familieband, gezien verder bovenstaande vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid in uw hoofde, gezien de door u beschreven verwantschapsband bezwaarlijk een directe familieband kan worden genoemd – de schoonbroer van de gebroeders S. (...) is de peter van uw zoon – kan niet worden gesteld dat u dit nieuwe vervolgingsmotief aannemelijk maakt.

Zeker gezien werd vastgesteld dat u niet eens bereid bent om volledige informatie te bieden aangaande dit asielmotief.

Zo wijst u erop dat u in West-Europa een tot twee maal in contact zou zijn geweest met de gebroeders S. (...), en dat zij u zouden hebben gewaarschuwd dat het beter was om niet terug te keren naar Armenië (CGVS II, p. 5). U weigert echter te melden wie van de gebroeders S. (...) u zou hebben ontmoet (CGVS II, p. 9).

Daarbij is het op zijn minst opvallend te noemen dat u een nieuw vervolgingsmotief baseert op uw banden met de familie S. (...) terwijl K. S. (...) in uw eerdere voorstelling van zaken een directe rol heeft gespeeld in de problemen die u werden aangedaan vanuit Dashnak, en die meer bepaald hebben geleid tot uw ontslag bij Armeconombank.

Zo verklaarde u dat u in december 2005 niet werd uitgenodigd voor een examen ter verlenging van een getuigschrift dat u nodig had om uw bankactiviteiten te kunnen uitoefenen. Uiteindelijk zag u zich gedwongen om in maart 2006 ontslag te nemen bij Armeconombank. Later zou u van de directeur van het hoofdkantoor van Armeconombank, O. (...), vernomen hebben dat K. S. (...), toen nog parlamentslid, en hoofdaandeelhouder bij Armeconombank door Dashnak-partijvoorzitter V. H. (...) persoonlijk zou zijn aangesproken om voor u problemen te creëren bij Armeconombank zodat u er niet meer zou kunnen werken (DVZ, vraag 41, p. 16).

Echter, tijdens uw recentste asielgehoor verklaarde u zich niet meer te herinneren waarom u indertijd ontslag had genomen bij Armeconombank (CGVS II, p. 10). U herinnerde zich met name ook niet meer of u niet werd uitgenodigd voor zulk toelatingsexamen dan wel of zulk toelatingsexamen u gewoon werd geweigerd.

Tenslotte zij er ook op gewezen dat het feit dat u gedurende vijf jaar een internationaal paspoort verborgen heeft gehouden voor de Belgische asieldiensten uw geloofwaardigheid ook niet ten goede komt.

Dit gegeven kwam aan het licht nadat u werd geconfronteerd met een manifeste tegenstrijdigheid aangaande uw paspoort(en) en uw clandestiene inreis in de Europese Unie.

Zo had u aanvankelijk in uw asielverklaringen steeds verklaard dat u met uw gezin per vliegtuig van Yerevan naar Moskou en later van Moskou naar Minsk was gevlogen. Daar zou u op 26 januari 2007 uw paspoort aan uw passeurs hebben afgegeven en zou u per personenwagen zijn verder gereisd van Minsk, Belarus, naar België. Uw gezin bleef achter bij een kennis in Belarus bij gebrek aan financiële middelen om hen mee te brengen naar België. In dit paspoort bevonden zich visums, maar deze waren oud en niet langer geldig. U heeft er ook steeds op gewezen dat u op 2 november 2006 een visum had aangevraagd op de Franse ambassade maar dat dit visum u werd geweigerd (DVZ gehoorverslag, vraag 20, 40; CGVS I, p. 4).

Toen u in het kader van uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal werd bevraagd over een door u in het kader van uw regularisatieaanvraag getoond paspoort verklaarde u – en dit voor het eerst – dat er sprake is van twee paspoorten voor u: het meest recente dateert van eind 2006 en zou nog steeds in handen zijn van uw passeurs.

U zou ook beschikken over een in een internetbestand bewaarde kopie van een voorgaand paspoort. Die kopie zou mogelijk zijn gebruikt in het kader van uw regularisatieaanvraag in België (CGVS II, p. 14).

U verduidelijkte dat de passeurs u eind 2006 expliciet hadden opgedragen om een nieuw paspoort aan te vragen bij de Armeense autoriteiten omdat er zich in het vorige paspoort een bewijs van een geweigerd Schengenvisum bevond en dat dit een grenspassage aan de EU-buitengrens zou kunnen bemoeilijken. U verklaarde verder dat u, toen u Armenië verliet, dit oude paspoort daar had achtergelaten, mogelijk bij uw ouders, en dat u met uw nieuwe paspoort het land had verlaten. Dit nieuwe paspoort was ook het paspoort dat u aan de passeurs had afgegeven en nooit meer heeft teruggekregen (CGVS II, p. 14-15).

Vervolgens werd u geconfronteerd met een manifeste tegenstrijdigheid in uw verklaringen aangaande uw paspoort(en).

Immers had u in het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal expliciet verklaard dat het paspoort dat de passeurs van u hadden overgenomen, het paspoort was waarin er oude, niet langer geldige visums staan, bijgevolg uw oudere paspoort en niet het paspoort dat u eind 2006 zou hebben verkregen van de Armeense autoriteiten (CGVS II, p. 16).

Slechts na deze confrontatie en na de expliciete vraag of u een paspoort voor de Belgische asiendiensten verborgen houdt, toonde u een Armeens internationaal paspoort, uitgegeven op 4 november 2006, en voorzien van een Italiaans Schengenvisum dat u een eenmalige inreis in de Schengenzone toestond in de periode van 20.12.2006 tot 12.01.2007, en dat afgestempeld was met een inreisstempel van Amsterdam Schiphol op datum van 27.12.2006.

Uit deze vaststellingen blijkt dat u gedurende vijf jaar een belangrijk identiteitsdocument heeft trachten verborgen te houden voor de Belgische asiendiensten.

Uit het uiteindelijk neergelegde paspoort blijkt ook dat uw verklaringen over een clandestiene inreis in de Europese Unie bedrieglijk zijn.

Deze en voorgaande vaststellingen leiden ertoe te oordelen dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Een beslissing tot erkenning als vluchteling kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant.

Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie

De door u neergelegde documenten (rijbewijs, militair boekje, huwelijksakte, geboorteaktes, diploma, getuigschriften, betalingsbewijs, een aanvraagbewijs voor een laatavondopening, twee weigeringen van de verzochte laatavondopening van uw café's, uw klacht bij een rechtbank tegen een gemeentelijk besluit tot verbod van de laatavondopening van café's, een gerechtelijk vonnis, een briefwisseling door een politierechercheafdeling dat u buiten verdenking wordt gesteld, een internationaal paspoort) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

Behalve bovenstaande vaststelling dat u uw paspoort slechts na verloop van jaren heeft voorgelegd aan de Belgische asiendiensten zij er alvast op gewezen dat dit document geen informatie biedt aangaande de door u verklaarde problemen en a fortiori geen informatie bevat die de hierboven verzamelde blijken van ongeloofwaardigheid vermag te verklaren of te weerleggen.

Uw rijbewijs, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en u, uw diploma en getuigschriften bevatten persoonlijke gegevens aangaande uw identiteit en professioneel curriculum maar bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen.

Een bewijs van aanvraag om café's na middernacht uit te baten dd. 08.04.2005, een gemeentelijke weigering dd. 30.03.05 van het verzoek tot laatavondopening van café's, een hernieuwde weigering dd.14.04.05 van de verzochte laatavondopening, een gemeentebesluit dd. 15.04.05 tot aanpassing van de regelgeving inzake de laatavondopening van café's, de door u dd. 20.05.05 ingediende klacht tegen/verzoek tot nietigverklaring van voorgaand gemeentebesluit, het gerechtelijk vonnis dd.08.07.05 dat u in het gelijk stelt, en een betalingsbewijs van gerechtelijke kosten, geven er blijk van dat u een beslissing door de burgemeester van Vanadzor heeft aangevochten voor het gerecht en dat u in deze door de rechter in het gelijk werd gesteld. Uit deze documenten blijkt echter niet welke omstandigheden en/of beweegredenen de burgemeester hebben geleid tot deze door u met succes aangevochten beslissing met nadelige gevolgen voor uw uitbatingen noch blijkt hieruit enige andere vervolgingsdaad in uw hoofdte. Bijgevolg kan op basis van deze documenten niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook kan in deze documenten geen verklaring of weerlegging worden gevonden voor de hierboven vastgestelde blijken van ongeloofwaardigheid.

Tenslotte legde u nog een briefwisseling dd.27.10.2006 door een politierecherchedienst, afdeling onderzoek van bijzondere zaken, neer waarin u werd gemeld dat het strafonderzoek tegen u wordt stopgezet.

Allereerst zij erop gewezen dat deze briefwisseling geen concrete informatie biedt aangaande de inhoud van het verklaarde strafonderzoek. Bijgevolg kan uit dit document niets worden opgemaakt aangaande de inbreuken die u ten laste werden gelegd.

Bovendien blijkt uit het document ook dat het schrijven zou bestaan uit twee bladzijden. Echter werd enkel het eerste blad neergelegd bij de asiendiensten. De inhoud van het tweede blad is daarbij onbekend voor de Belgische asiendiensten.

Tenslotte is het van belang erop te wijzen dat de authenticiteit van dit document niet kan worden geverifieerd gezien dit document, behalve een handtekening geen enkele authenticatie zoals bijvoorbeeld een stempel bevat.

Deze vaststelling reduceert dan ook de bewijskracht van dit document."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z. d., een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsele"* en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met het oordeel van de commissaris-generaal dat hij manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het motief van de vervolging en de identiteit van de opdrachtgevers.

Verzoeker laat gelden dat hij zowel in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken als in beide verhoren op het Commissariaat-generaal *"duidelijk (heeft gezegd) dat hij vervolgd wordt door V. H. (...) (partijleider van Dashnak) en zijn aanhang, omwille van het strafonderzoek dat verzoekers schoonvader in het verleden gevoerd heeft tegen deze partij"*.

Hij erkent dat hij tijdens zijn verhoor op 7 december 2011 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij ook problemen had met de burgemeester van Vanadzor gezien deze hem aanzag als een zakelijke concurrent en ook omdat hij een tegenkandidaat van de burgemeester had gesteund bij de lokale verkiezingen.

Verzoeker stelt dat het niet gaat om twee *"mutueel exclusieve zaken"*; hij legt uit dat zijn problemen *"meerdere bronnen"* kunnen hebben en dat de problemen met V. H. en zijn aanhang, waartoe de burgemeester van Vanadzor behoort, niet uitsluit dat bij deze burgemeester *"nog bijkomende motieven spelen om verzoeker te vervolgen"*; deze bijkomende motieven kunnen er volgens verzoeker voor zorgen *"dat de burgemeester zijn opdracht tot vervolging, afkomstig van de Dashnakpartij, met meer enthousiasme uitvoert"* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Wat betreft de rechtsbescherming in Armenië, is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat wanneer hij stelt dat verzoeker door eenmaal een rechtszaak te winnen over de openingstijden van zijn café, over voldoende rechtsbescherming kan beschikken in zijn land van herkomst.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet weet wie verantwoordelijk was voor de telefonische bedreigingen aan zijn ouders, antwoordt verzoeker dat dit *"vrij logisch"* is aangezien het om anonieme oproepingen ging zodat het volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 11) ook *"niet geheel fair om het feit dat verzoeker niet weet wie de anonieme bellers waren, te gebruiken om zijn geloofwaardigheid onderuit te halen"*.

Waar verzoeker ten kwade wordt geduid dat hij weinig initiatief aan de dag heeft gelegd om actueel relevant bewijs te verzamelen, vraagt hij zich af *"welke documenten hij redelijkerwijze nog had kunnen voorleggen"*. Hij wijst op de stukken die hij reeds voorlegde en besluit dat deze weliswaar geen direct bewijs vormen van zijn vervolging, maar wel zijn verhaal ondersteunen en bijdragen tot zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker stelt dat hij een schriftelijk bewijs van zijn opsluiting probeerde te bekomen, maar dat dit hem werd geweigerd. Voorts stelt verzoeker dat de bedreigingen mondeling werden geuit, waardoor het logischerwijze onmogelijk is hiervan een schriftelijk bewijs voor te leggen.

Verzoeker is van mening dat hij *"een enorm uitgebreid, gedetailleerd en doorleefd relaas heeft gegeven"*.

Met betrekking tot de *"eventuele kleine inconsistenties"*, wijst verzoeker op opmerkingen van UNHCR. Volgens verzoeker legt de commissaris-generaal *"teveel nadruk op en kent hij teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat*

deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag".

Verzoeker is van oordeel dat aan de op hem rustende bewijslast is voldaan (zie het verzoekschrift, p. 12) *"aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet"*; verzoeker meent dat hij voor de *"zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering"* ofwel een logische verklaring kan geven, ofwel betroffen het *"kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling"*.

Tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten is volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 12) *"zowel onredelijk als onrechtmatig"*, hoogstens kon twijfel worden weerhouden en had de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel moeten toekennen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt, dat tevens de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden worden.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door *"alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden"*.

De commissaris-generaal schendt volgens verzoeker artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou schenden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De Raad ziet evenmin in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissingen.

De Raad wijst er vervolgens op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Voorts wijst de Raad er op dat het middel *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift -zijnde de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel-, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker over het motief van de vervolgingen alsook over de identiteit van de belagers, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Aanvankelijk verklaarde verzoeker bij herhaling tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 2 april 2007 dat al zijn problemen het gevolg waren van de familiale verbondenheid met zijn schoonvader, die in de jaren negentig van de vorige eeuw, aan het hoofd stond van het team dat het strafonderzoek voerde tegen de politieke partij Dashnak en tegen een geheime organisatie Dro die verantwoordelijk zou zijn geweest voor een aantal politieke moorden.

In zijn verhoor van 7 december 2011 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat de burgemeester van Vanadzor hem viseerde omdat hij hem zag als een zakelijk concurrent en ook omdat hij het hem kwalijk nam dat hij bij lokale verkiezingen in 2004 of 2005 een tegenkandidaat voor de burgemeesterspositie had gesteund; verzoeker noemde dit gegeven het hoofdmotief van zijn vijandschap met de burgemeester van Vanadzor.

Verzoeker laat gelden dat hij zowel in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, als in beide verhoren op het Commissariaat-generaal, *“duidelijk (aangeeft) dat hij vervolgd wordt door V. H. (...) (partijleider van Dashnak) en zijn aanhang, omwille van het strafonderzoek dat verzoekers schoonvader in het verleden gevoerd heeft tegen deze partij”*.

Verzoeker stelt dat het niet gaat om twee *“mutueel exclusieve zaken”*, dat zijn problemen *“meerdere bronnen”* kunnen hebben en dat de problemen met V. H. (...) en zijn aanhang, waartoe de burgemeester van Vanadzor behoort, niet uitsluiten dat bij deze burgemeester *“nog bijkomende motieven spelen om verzoeker te vervolgen”*; deze bijkomende motieven kunnen er volgens verzoeker voor zorgen *“dat de burgemeester zijn opdracht tot vervolging, afkomstig van de Dashnakpartij, met meer enthousiasme uitvoert”*.

Deze stellingen vinden echter geen grondslag in het administratief dossier.

Gevraagd tijdens zijn verhoor op 7 december 2011, wat de burgemeester van Vanadzor hem momenteel kwalijk neemt, antwoordde verzoeker *“Te maken met mijn zaken. Omdat hij me zag als een concurrent. Puur vandaar is het begonnen”* (zie het gehoorverslag, p. 9).

Gevraagd of dit de enige reden was van verzoekers problemen met hem, antwoordde verzoeker *“Nee, ook met de verkiezingen. Hij dacht dat ik tegen hem was, omdat ik opkwam voor de belangen van andere kandidaat. Daarom”* (zie het gehoorverslag, p. 9).

Na confrontatie met het feit dat verzoeker oorspronkelijk een geheel ander vervolgingsmotief aanhaalde, repliceerde hij dat de burgemeester hem indertijd vervolgde ofwel omwille van verzoekers zakelijke belangen, ofwel omwille van verzoekers steun aan een concurrerende kandidaat-burgemeester; verzoeker voegde hier aan toe *“Andere redenen, daarop kan ik niet meer komen, omdat het zo lang geleden is”* (zie het gehoorverslag, p. 9).

Daarop vroeg verzoeker welke dan het vervolgingsmotief was dat hij bij zijn eerdere verhoren in hoofde van de burgemeester van Vanadzor had aangehaald en slechts nadat hij ermee geconfronteerd werd dat hij oorspronkelijk de door hem geleden vervolging in verband bracht met het door zijn schoonvader gevoerde onderzoek tegen Dashnak, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij dat al zijn problemen hun oorsprong vinden in de problemen van zijn schoonvader.

De Raad merkt verder op dat verzoeker in het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van enige vervolging omwille van zijn steun aan een politieke concurrent van de burgemeester van Vanadzor. Verzoeker kon tijdens zijn tweede verhoor evenmin verklaren waarom hij dit bij de eerdere verhoren niet vermeldde; dergelijk politiek vervolgingsmotief kan nochtans bezwaarlijk onbelangrijk worden genoemd, alvast niet iets dat men zou vergeten te vermelden.

Dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal *“duidelijk (aangeeft) dat hij vervolgd wordt door V. H. (...) (partijleider van Dashnak) en zijn aanhang, omwille van het strafonderzoek dat verzoekers schoonvader in het verleden gevoerd heeft tegen deze partij”* wordt dan ook niet worden aangenomen, evenals verzoekers loutere post-factum verklaring dat het niet gaat om twee *“mutueel exclusieve zaken”* en dat zijn problemen *“meerdere bronnen”* kunnen hebben.

De vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het motief en de opdrachtgever van de vervolgingsproblemen is dan ook manifest te noemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker.

Bijkomend stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte was van de problemen die zijn schoonvader zou hebben gehad met Dashnak:

“U maakte er weliswaar melding van dat het gezin van uw schoonvader in 2003 een keer bescherming door speciale eenheden had gekregen nadat een van de in de zaak tegen Dashnak en Dro veroordeelde personen uit een rechtbank was weten te ontsnappen. Verder maakte u er melding van dat in 2003 of 2004 de personenwagen met daarin de oudste zoon van uw schoonvader, een keer was aangereden door een vrachtwagen, een gegeven waarin u kwaad opzet vermoedt (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 10). U verklaarde dat uw schoonvader ook verdere problemen heeft gehad omwille van zijn betrokkenheid bij het strafonderzoek tegen Dashnak. U heeft er echter geen idee van welke verdere problemen dit dan zouden zijn. Uw schoonvader zou ook problemen hebben met de huidige president van Armenië, Serzh Sarkissyan, maar ook over deze problemen heeft u geen enkele informatie (CGVS II, p. 7). Verder meent u er weet van te hebben dat ook toenmalige medewerkers van uw schoonvader problemen hebben gehad omwille van hun betrokkenheid bij het strafonderzoek tegen Dashnak. U heeft er echter geen idee van welke problemen zij hebben gehad behalve het feit dat ze ontslagen zouden zijn uit hun functie (CGVS II, p. 12). Voor zover het oorspronkelijk door u aangehaald vervolgingsmotief geloofwaardig zou zijn, quod non, is het ongeloofwaardig te noemen dat u dusdanig weinig informatie heeft over problemen voor uw schoonvader en andere betrokkenen bij bovenvermeld strafonderzoek.”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die besluit dat geen adequate inschatting kan worden gemaakt van verzoekers kansen op bescherming in Armenië, en met name in hoeverre de door hem verklaarde connecties een positief effect zouden kunnen hebben op zijn toegang tot rechtsbescherming, gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden vervolgingsmotief en van zijn verklaringen aangaande de identiteit van de actoren van vervolging.

Tevens merkte de commissaris-generaal op dat uit verzoekers verklaringen, en door een groot deel van de door hem neergelegde bewijselementen, blijkt dat hij er alvast één maal in geslaagd is om rechtsbescherming te realiseren, namelijk inzake het geschil dat hij had met de burgemeester van Vanadzor aangaande de laatavondopening van zijn café's heeft verzoeker een rechtszaak aangespannen tegen de burgemeester en een beslissing van de gemeenteraad en heeft hij dit rechtsgeding gewonnen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat door hieruit af te leiden dat verzoeker voldoende rechtsbescherming kan genieten in zijn land van herkomst, wordt, gelet op bovenstaande motivering, niet gevolgd.

De Raad benadrukt dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoekers verklaringen dat een klacht of andere poging om bescherming te vinden bij de Armeense autoriteiten geen schijn van kans maakten omdat zijn tegenstanders zo machtig waren, worden inderdaad niet aangenomen, gelet op verzoekers ongeloofwaardigheid.

De commissaris-generaal was bovendien van oordeel dat verzoeker bijzonder weinig geïnformeerd bleek over de huidige stand van zaken van zijn problemen in zijn land van herkomst:

“U maakte er gewag van dat er meerdere convocaties door het gerecht, door het parket en door de belastingdienst op uw thuisadres werden achtergelaten. Deze convocaties zouden te maken hebben met financiële schulden in uw hoofde. Verdere concrete informatie hierover heeft u echter niet. U stelt dat deze schulden te maken hebben met de huur en belastingen voor uw bedrijven in Vanadzor die u indertijd heeft verkocht. U stelt dat ‘ze’ deze schulden kunstmatig hebben opgedreven (CGVS II, p. 6). Op verdere bevraging aangaande de aard, omvang en herkomst van deze schulden bleef u echter het antwoord schuldig. U weet niet hoeveel schulden u momenteel heeft. U weet niet waar de u toegeschreven schulden vandaan komen. U weet ook niet hoe uw vervolgers erin zijn geslaagd om uw schulden kunstmatig op te drijven. U verklaarde zich zulks niet meer te herinneren. U stelde zelfs dat het u ook niet interesseerde (CGVS II, p. 5-6). Dergelijke uitleg kan niet aannemelijk worden genoemd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nog via verschillende kanalen direct of indirect in contact staat met het thuisfront. U heeft immers telefonisch contact met uw gezin in Moskou, dat van uw bureaus in Armenië informatie verkrijgt. Verder heeft u ook contact met uw vader in Armenië zelf. Deze zou u zelfs hebben gemeld dat hij zijn appartement heeft moeten verkopen om aan een deel van uw schulden tegemoet te kunnen komen. Wat deze verwijzing naar schulden betreft, dient er trouwens op te worden gewezen dat u nooit eerder van schulden heeft gesproken. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u geen financiële problemen had in Armenië en in het eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u zelfs dat u hoopte uw gezin naar België te kunnen overbrengen zodra personen in Armenië die aan u geld verschuldigd waren, hun schulden bij u hadden afgelost (CGVS I, p. 12).

U verklaarde verder ook dat uw ouders een aantal keren telefonische oproepen hadden gekregen, dat tijdens die oproepen naar u werd gevraagd en dat er werd gedreigd dat ze u wel zouden te pakken krijgen en u iets zouden aandoen. U verklaart zich echter niet meer precies te herinneren van wie deze telefonische oproepen uitgingen, weet bijvoorbeeld niet of het hier vertegenwoordigers van de autoriteiten betreft dan wel privé-personen (CGVS II, p. 8). Ook meent u dat de burgemeester van Vanadzor mondeling nog eens zou hebben verklaard dat hij niets vergeten is met betrekking tot u (CGVS II, p. 6). U heeft echter geen weet van concrete initiatieven door de burgemeester ten nadele van u. Verder weet u niet of u officieel wordt gezocht in Armenië (CGVS II, p. 5). Dat u gezien deze omstandigheden niet in staat bent om meer informatie te bieden aangaande de huidige stand van uw asielproblemen dient dan ook onaannemelijk te worden genoemd.”

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet weet wie verantwoordelijk was voor de telefonische bedreigingen aan zijn ouders, antwoordt verzoeker dat dit “vrij logisch” is aangezien het om anonieme dreigtelefoontjes ging en het dan ook “niet geheel fair (acht) om het feit dat verzoeker niet weet wie de anonieme bellers waren, te gebruiken om zijn geloofwaardigheid onderuit te halen”.

Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen informatie kon geven over de ontvangen convocaties maar zelfs verklaarde dat het hem niet interesseerde, noch verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift waarom hij nooit eerder over de schulden gesproken had terwijl hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken geen financiële problemen te hebben gehad en bij het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal dat personen in Armenië aan hem geld verschuldigd waren.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift ook geen een uitleg voor zijn verklaring dat de burgemeester van Vanadzor hem gezegd heeft dat “hij niets vergeten is over verzoeker”, maar verder niets weet over concrete initiatieven van hem ten nadele van verzoeker.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land.

De nalatige handelingen van verzoeker dienaangaande wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat verzoeker weinig initiatief toonde om een actueel relevant bewijs te bekomen:

“U verklaarde dat de bureaus van uw voormalige verblijfplaats in Armenië van uw familie een volmacht heeft gekregen om briefwisseling die voor u bestemd is, te openen en te communiceren aan uw gezin dat momenteel in Moskou verblijft (CGVS II, p. 5). U heeft vernomen dat er zulke briefwisseling is. Waar die briefwisseling zich bevindt of welke de concrete inhoud van deze briefwisseling is, weet u echter niet (CGVS II, p. 5). In het algemeen verklaart u er geen zicht op te hebben welke bewijsstukken er

momenteel in Armenië voorhanden zijn die de door u verklaarde vervolgingsproblemen zouden kunnen staven (CGVS II, p. 16). Er moet worden opgemerkt dat het aan de asielzoeker is om geregeld pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en om er bewijzen van voor te leggen, of tenmiste aan te tonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Het gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten en in de mogelijkheid om stavingstukken te bekomen, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift de vraag "welke documenten hij redelijkerwijze nog had kunnen voorleggen", hij wijst op de stukken die hij reeds neerlegde en besluit dat deze geen direct bewijs vormen van zijn vervolging, maar wel zijn verhaal ondersteunen en bijdragen tot zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaart dat hij een schriftelijk bewijs van zijn opsluiting probeerde te bekomen, maar dat dit hem werd geweigerd, en wijst er op dat de bedreigingen mondeling werden geuit, waardoor het logischerwijze onmogelijk is hiervan een bewijs voor te leggen.

De Raad ziet niet in hoe deze argumentatie afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker niet weet waar de briefwisseling zich bevindt of wat de concrete inhoud hiervan is en bovendien verklaarde geen zicht te hebben op welke bewijsstukken er momenteel in Armenië voorhanden zijn die zijn vervolgingsproblemen zouden kunnen staven: *"Ik kan er vandaag de dag niet op antwoorden, dan moet ik eerst met mensen ginds afspreken. Ik ben als het ware weg uit dat leven daar"* (zie het verhoorverslag van 7 december 2011, p. 16).

De Raad benadrukt dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Verzoeker geeft evenwel blijk van een aan interesse, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Wat betreft de voorgelegde documenten, bevat de bestreden beslissing een motivering die verzoeker in zijn verzoekschrift niet poogt te weerleggen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verwantschap met de familie S., merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker dit asielmotief niet aannemelijk kon maken.

De commissaris-generaal achtte het dienaangaande tevens opvallend dat K. S. in verzoekers eerdere voorstelling van zaken, een directe rol heeft gespeeld in zijn problemen in verband met Dashnak, die tot zijn ontslag hebben geleid bij Armeconombank.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker gedurende vijf jaar een internationaal paspoort verborgen heeft gehouden voor de Belgische asielinstanties, waardoor onder meer komt vast te staan dat verzoekers initiële verklaringen over een clandestiene inreis in de Europese Unie, bedrieglijk zijn.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift de motivering daaromtrent in de bestreden beslissing onbesproken. De Raad neemt deze motivering dan ook over.

Met betrekking tot "eventuele kleine inconsistenties", wijst verzoeker op opmerkingen van UNHCR en laat hij gelden dat de commissaris-generaal *"teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag"*.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat evenwel geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar die in zijn verzoekschrift stelt dat hij *"een enorm uitgebreid, gedetailleerd en doorleefd relaas heeft gegeven"* en dat hij *"een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet"*, noch wordt aanvaard dat verzoeker voor de *"zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering"* ofwel een logische verklaring kan geven, ofwel dat het *"kleinere inconsistenties (betroffen) die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling"*.

Evenmin wordt verzoeker gevolgd in zijn bewering dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door *"alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden"*; in dit verband past het ook nogmaals te verwijzen naar het achterhouden door verzoeker van zijn internationaal paspoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens de verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE